

Вземахъ азъ коня, качихъ Стояна и закарахъ го въ село Стралджа. Това се случи 15 дня преди Коледа. Въ гореказаното село ние имахме единъ добъръ приятелъ, който бѣше готовъ да пожертвува и животъ си за нази. Името му бѣше Иванъ. Иванъ ни прие твърде братолюбиво, и седѣше по цѣли нощи около Стояна. Рѣдки сж тия българи.

Тука трѣбва да кажа и това, че когато простиятъ и необразованиятъ селянинъ има добро и честно сърдце, то тоя селянинъ има и велика душа. Неразвалениятъ българинъ е по-чистъ и отъ елмаза. Който е ходилъ по българскитѣ села и който е живѣлъ между селянитѣ, той трѣбва да се съзнае, че България има хора, има добри сърдца и чисти души, които даже и подъ тежкото робство, подъ тъмното невежество, носятъ въ гърдитѣ си семе за бждещето българско развитие и за нашето щастливо бждеще. Между тия чисти души и между градския „боклукъ“ нѣма нищо общо.

Единъ день ние изпроводихме Ивана въ Ямболъ да извести приятелитѣ ни, че ние сме живи и че се намираме въ Стралджа. Въ това време въ Ямболъ се намирали и нѣколко наши приятели изъ Сливенъ, които отдавна вече ни търсили и разпитвали за насъ. Когато нашитѣ приятели разузнали, щото имъ е трѣбвало да разузнаятъ, то рекли Ивану, че желаятъ да дойдатъ при нази и да поговорятъ за нѣкои и други общи работи. Гореказанитѣ наши приятели се бѣха обещали да ни донесатъ известия за ония злодейства, които извършваха турцитѣ, българскитѣ чорбаджии и новопреселившитѣ се черкези.

Трѣбва да забележа тука, че татаро-черкезкото преселение бѣше въ това време въ